

Sygn. akt VIII Ga 29/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **W. W.**

przeciwko: **M. M.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 2 października 2014 r. , sygn. akt. VIII GC 355/14

1. oddała apelację

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł. (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego

Sygn. akt VIII Ga 29/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 17 maja 2013r. powód – W. W., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. W. domagał się zasądzenia od pozwanego – M. M., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) zasądzenia kwoty 1.306,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dokonywał na rzecz pozwanego sprzedaży towarów. Z tego tytułu powód wystawił pozwanemu faktury VAT o nr (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...). Powód podał, że spełnienie świadczenia miało nastąpić poprzez zapłatę ceny w terminie wskazanym na fakturach. Pozwany uregulował należności z tych faktur po terminach płatności w nich oznaczonych. W związku z tym powód wystawił pozwanemu notę odsetkową z dnia 1 marca 2013r. i pismem z dnia 21 marca 2013r. wezwał pozwanego do jej zapłaty. Pozwany nie uregulował tej należności odsetkowej.

W dniu 10 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wydał w tej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Od tego nakazu pozwany wniósł sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Pozwany wskazał, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości. W dalszej części pozwany podniósł, że nie wyrażał zgody na terminy płatności oznaczone w treści faktur, wobec czego nie

był obowiązany do ich respektowania. Nadto pozwany wskazał, że powód winien był wystawić fakturę po dostawie towaru. Podniósł, że towar w ilościach wskazanych w treści faktur nie został mu dostarczony. Skoro powód nie wykonał umowy, to nie mógł obciążyć pozwanego fakturami VAT. Nadto pozwany podniósł, że powód dostarczał mu wielokrotnie towar wadliwy. Z tego powodu pozwany złożył reklamacje dotyczące prostek szamotowych, których dotyczą faktury nr (...) i (...). Pozwany dostarczył towar zgodny z umową dopiero po złożeniu reklamacji i kilkukrotnym ponagleniu. Wówczas pozwany chciał obciążyć powoda kosztami kilkunastodniowego przestoju, ale zaniechał tego, gdyż strony doszły do porozumienia, że nie będą względem siebie kierować roszczeń.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Powód podkreślił, że pozwany nigdy nie kwestionował prawidłowości wystawionych i faktur i wszystkie faktury uregulował. Powód zaprzeczył też twierdzeniu pozwanego, jakoby wielokrotnie dostarczał pozwanemu wadliwy towar oraz, aby strony uzgodniły, że nie będą w stosunku do siebie kierować żadnych roszczeń.

Zaskarżonym wyrokiem z dn. 2.10.2014r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy:

I. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 306,90 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227,00 zł. tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, iż powód w okresie od 08 marca 2011 do 30 maja 2012r. współpracował z pozwanym, dostarczając mu materiały budowlane w postaci kostek szamotowych i kształtek nadproża.

Z tego tytułu powód wystawił pozwanemu następujące faktury VAT:

- nr (...) z 08.03.2011 r. na kwotę 2.595,30 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 22.04.2011r.,
- nr (...) z 25.03.2011 r. na kwotę 2.195,55 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 24.04.2011r.,
- nr (...) z 30.05.2011 r. na kwotę 3.111,90 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 29.06.2011r.,
- nr (...) z 20.06.2011 r. na kwotę 3.099,60 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 20.07.2011r.,
- nr (...) z 04.08.2011 r. na kwotę 6.357,26 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 03.09.2011r.,
- nr (...) z 12.08.2011 r. na kwotę 6.680,75 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 11.09.2011r.,
- nr (...) z 19.12.2011 r. na kwotę 3.690 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 18.01.2012r.,
- nr (...) z 30.05.2012 r. na kwotę 3.505,50 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 29.06.2012r.,

Po odbiorze towaru objętego fakturami nr (...) i (...) pozwany zgłosił powodowi reklamację, dotyczącą niejednakowych wymiarów dostarczonych prostek szamotowych. Reklamacje dotyczyły części dostarczonych materiałów. Powód odebrał zareklamowany towar i skorygował wysokość kwot, którymi obciążył pozwanego tytułu dokonanej sprzedaży. W związku z dostarczeniem wadliwych prostek pozwany poniósł szkodę w nieustalonej wysokości, związaną z przestojem.

Pozwany uregulował należności wynikające z tych faktur z opóźnieniem. I tak:

- za faktury (...), (...), (...) i (...)zapłacił 02.11.2011r.,
- za faktury nr (...), (...) zapłacił 15.11.2011r.,
- za fakturę nr (...) zapłacił 24.04.2012r.,

- za fakturę nr (...) zapłacił 13.02.2013r..

W dniu 1 marca 2013 r. powód wystawił pozwanemu notę odsetkową, w której obciążył pozwanego odsetkami umownymi w wysokości 1.306,90 zł za wszystkie opóźnione płatności. W treści noty wskazano termin płatności – 8 marca 2013r. Pozwany nie uregulował jednak w terminie tych odsetek.

W dniu 21 marca 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.306,90 zł w terminie do dnia 28 marca 2013 r. Pozwany nie zareagował na to wezwanie.

Sąd Rejonowy dał w całości wiarę zeznaniom świadka T. K. (1), M. G. (1) oraz – co do zasady – zeznaniom świadka Z. M..

Sąd Rejonowy nie oparł się jedynie na tym fragmencie zeznań świadka Z. M., iż po reklamacji uzgodnił z T. K. (1), że nie będą naliczali odsetek od faktur wystawionych na zareklamowany towar. Zeznania te pozostają zdaniem Sądu Rejonowego w sprzeczności z wcześniejszą wypowiedzią świadka, że nie uzgodniono konkretnego przedłużenia terminu zapłaty a ustalono jedynie, że nie będzie nacisku o płatności. Nadto faktów podawanych przez tego świadka nie potwierdził powód, który w toku procesu prezentował stanowisko, że nie uzgadniał z pozwanym, iż nie będzie naliczać odsetek od przeterminowanych płatności. Okoliczności tej nie potwierdził w swych zeznaniach również pracownik pozwanego – T. K. (1). Stanowczo stwierdził on, że w związku ze zgłoszeniem reklamacji nie przedłużono terminu płatności za faktury.

Sąd Rejonowy pominął dowód z zeznań pozwanego, gdyż prawidłowo wezwany, bez usprawiedliwienia nie stawiał się on na termin rozprawy wyznaczony na dzień 23.07.2014r.

Sąd Rejonowy zważył, iż w niniejszej sprawie bezspornym było, że pozwany kupował od powoda towar objęty fakturami dołączonymi do pozwu. Z tego tytułu powód wystawiał pozwanemu faktury Vat, na których był oznaczony termin płatności.

Sąd Rejonowy uznał za bezzasadny zarzut dotyczący nieuzgadniania przez pozwanego terminów zapłaty ustalonych w treści faktur. Wiarygodność tego twierdzenia budzi zdaniem Sądu Rejonowego poważne wątpliwości wobec faktu, że pozwany nigdy nie zakwestionował terminów płatności oznaczonych na fakturach i to również po otrzymaniu noty odsetkowej i wezwania do zapłaty odsetek. Poza tym, nawet gdyby przyjąć, że twierdzenia pozwanego są zgodne z prawdą, to należałoby uznać, że strony nie poczyniły żadnych ustaleń co do terminu zapłaty ceny. Oznaczałoby to, że zastosowanie znalazłby art. 488 § 1 k.c., zgodnie z którym świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia. Jeżeli zatem – zgodnie z twierdzeniem pozwanego – strony nie uzgodniły terminu płatności oznaczonego na fakturze, to roszczenia powoda stały się wymagalne już w dniu przekazania towaru. Termin naliczania odsetek przypadłby zatem na daty wcześniejsze, niż wskazane przez powoda w treści pozwu.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego niedostarczenia przez powoda towaru określonego na fakturach oraz wystawienia faktur przed terminem przekazania towaru Sąd Rejonowy wskazał, że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwolił na potwierdzenie tych okoliczności. Z treści zeznań wszystkich przesłuchanych świadków wynika bowiem, że nigdy nie kwestionowano ilości dostarczonego towaru. Zeznania te korelują z ustaleniem, że pozwany nie zgłaszał powodowi żadnych zastrzeżeń co do treści faktur i uregulował je w całości. Sąd Rejonowy ustalił również, na podstawie zeznań świadków a w szczególności – Z. M., że faktury były wystawiane przez powoda na podstawie dokumentów WZ, które powstawały w momencie wydawania towaru z magazynu. Oznacza to, że nie może być prawdziwe twierdzenie pozwanego, że faktury wystawiano przed dostarczeniem towaru.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c i art. 481 § 2 k.c.

Kierując się przedstawioną wyżej argumentacją Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego odsetki ustawowe od nieterminowych płatności, które naliczył od dnia następnego po terminach płatności oznaczonych na fakturach.

Sąd ustalił, że odsetki ustawowe od należności wymienionych w nocie odsetkowej wynoszą łącznie 1.306,90 zł i taką sumę zasądził od pozwanego na rzecz powoda.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 482 § 1 k.c. zasądził również odsetki ustawowe od tej kwoty od dnia 17 maja 2013r. (tj. od dnia wniesienia pozwu).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radcowskie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U z 2002r., Nr163, poz.1348).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożył pozwany zaskarżając go w całości .

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji. Pozwany zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

Naruszenie prawa procesowego:

- art. 233 § 1 KPC poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków z niego nie wynikających i uznanie, iż pozwany jest zobowiązany do zapłaty odsetek ustawowych od faktur wskazanych w pozwie podczas gdy z zeznań świadka Z. M. wynika, iż powód zrezygnował z odsetek od pozwanego.

- art. 233 § 1 KPC w zw. z art. 227 KPC poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie całkowicie dowolnej sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego odmowy mocy dowodowej zeznaniom świadka Z. M. w zakresie uzgodnień między stronami dotyczących rezygnacji powoda z naliczania odsetek od faktur objętych pozwem i uznanie, iż zeznania tego świadka w zakresie rezygnacji powoda z naliczania odsetek od faktur objętych pozwem pozostają w sprzeczności z wcześniejszą wypowiedzią tegoż świadka o braku nacisku na płatności podczas gdy wypowiedź świadka Z. M. o braku nacisku na płatności dotyczy ogólnej praktyki w firmie powoda natomiast zeznania tegoż świadka w zakresie rezygnacji powoda z naliczania odsetek od faktur objętych pozwem odnoszą się do konkretnych uzgodnień dokonanych między powodem a pozwanym. W związku z powyższym Sąd I instancji błędnie przyjął, iż zeznania świadka Z. M. są sprzeczne z wcześniejszą jego wypowiedzią.

- art. 233 § 1 KPC i art. 232 KPC poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznanie w oparciu o twierdzenia powoda, iż powód nie zrezygnował z dochodzenia odsetek od pozwanego podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności z zeznań świadka Z. M. wynika, iż powód uzgodnił z pozwanym że nie będzie naliczał odsetek od faktur objętych pozwem

- art. 233 § 1 KPC w zw. z art. 227 KPC poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie całkowicie dowolnej sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego odmowy mocy dowodowej zeznaniom świadka Z. M. w zakresie uzgodnień między stronami dotyczących rezygnacji powoda z naliczania odsetek od faktur objętych pozwem ze względu na to, iż pozostają one w sprzeczności ze stanowiskiem powoda w zakresie ustaleń dotyczących naliczania odsetek podczas gdy oczywistym jest, wyjaśnienia powoda będą miały charakter stroniczny i subiektywny. Ponadto to na powodzie ciąży ciężar udowodnienia swoich twierdzeń, które jak wynika z zeznań Z. M. nie znajdują poparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym

- art. 233 § 1 KPC w zw. z art. 227 KPC poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego w celu ustalenia faktów mających znaczenie dla sprawy, tj. odmówienia mocy dowodowej zeznaniom

świadka Z. M. w zakresie uzgodnień między stronami dotyczących rezygnacji powoda z naliczania odsetek od faktur objętych pozwem pomimo niezaprzeczenia tym okolicznością przez T. K. (1)

- art. 233 § 1 KPC przez wyprowadzenie z materiału dowodowego, to jest zeznań świadka T. K. (1) wniosków z niego nie wynikających a polegających na uznaniu, iż pozwany był zobowiązany do zapłaty odsetek ustawowych podczas gdy z zeznań świadka wynika, iż to powód a nie pozwany nie wywiązał się z zawartej między stronami umowy sprzedaży i ustaleń związanych z jej wykonaniem.

- art. 233 § 1 KPC w zw. z art. 227 KPC poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego w celu ustalenia faktów mających znaczenie dla sprawy, tj. odmówienia mocy dowodowej zeznaniom świadka Z. M. w zakresie uzgodnień między stronami dotyczących rezygnacji powoda z naliczania odsetek od faktur objętych pozwem pomimo, iż zeznania tegoż świadka są wiarygodne i spójne z resztą materiału dowodowego w szczególności z zeznaniami świadka T. K. (1) i M. G. (1) co ustalił sam Sąd I instancji, a co w konsekwencji skutkowało błędnym ustaleniem przez Sąd 1 instancji że pozwany jest zobowiązany do zapłaty odsetek ustawowych od faktur wskazanych w pozwie.

- art. 233 § 1 KPC poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków z niego nie wynikających i uznanie, że pozwany był zobowiązany do zapłaty za towar w terminach wskazanych w fakturach VAT podczas gdy w terminach wskazanych w fakturach powód nie dostarczył pozwanemu towaru o cechach i właściwościach opisanych w tychże fakturach VAT.

Naruszenie prawa materialnego:

- art. 6 k.c. - poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w uznaniu, iż powód udowodnił, że pozwany nie zapłacił w terminie za faktury VAT objęte pozwem podczas gdy powód nie udowodnił by dostarczył pozwanemu w terminach wskazanych tych fakturach VAT towaru o cechach i właściwościach opisanych w powyższych fakturach VAT.

- art. 6 k.c. - poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w uznaniu, iż pozwany nie udowodnił by pozwany zrezygnował z odsetek ustawowych podczas gdy pozwany wykazał zeznaniami świadka Z. M. że powód nie będzie naliczał odsetek od faktur objętych pozwem

- art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 488 §1 k.c. - poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w uznaniu, iż pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego podczas gdy pozwany nie był zobowiązany do zapłaty za zamówiony towar do czasu otrzymania towaru o cechach i właściwościach opisanych w fakturach VAT tym samym opóźnienie w zapłacie nie nastąpiło.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach niniejszej sprawy nie było żadnych racji, które przemawiałyby za koniecznością zmiany zaskarżonego orzeczenia lub jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Podkreślić trzeba, że organ pierwszoinstancyjny przeprowadził postępowanie dowodowe zgodnie z dyspozycją art. 233 k.p.c, nie przekraczając zarazem zasady swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy podziela przy tym ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i w związku z tym, wobec braku konieczności ich powtarzania przyjmuje je jako własne.

Stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych w apelacji.

Sąd Okręgowy pragnie zaznaczyć w pierwszej kolejności, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej - niż przyjął sąd - wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie przez skarżącego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, LEX nr 151622). W judykaturze powszechnie przyjmuje się, że zarzucenie naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu podstaw tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347; z dnia 2 kwietnia 2003 r., I CKN 160/01, LEX nr 78813; z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 274/03, LEX nr 164852; z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 393/03, LEX nr 585758). Jeżeli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, OSNC 2000/7-8/139).

Zdaniem Sądu Okręgowego, apelacja pozwanego nie zawiera zarzutów, które mogłyby stanowić skuteczne podważenie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego, z których wynika, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż między stronami doszło do uzgodnień, że powód nie będzie domagał się odsetek od należności zapłaconych przez pozwanego po terminie. Przede wszystkim stwierdzić trzeba, że pierwszym zarzutem postawionym przez pozwanego sprzeciwie od nakazu zapłaty, był zarzut niewłaściwego określenia przez powoda terminu zapłaty w dołączonych do pozwu fakturach, a zatem pozwany kwestionował przede wszystkim zasadność roszczenia powoda co do zasady. Skoro zatem pozwany podnosił, iż nie był zobowiązany zapłacić powodowi należności w terminach wynikających z faktur, tym samym niezasadnym wydaje się aby strony następnie uzgodniły, że nie będą dochodziły od siebie wzajemnych roszczeń, a w szczególności powód roszczenia o zapłatę odsetek.

Niemniej jednak Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia Sądu Rejonowego, z których wynika, że trudno na podstawie materiału dowodowego sprawy uznać, iż powód wyraził zgodę na zaniechanie dochodzenia należności odsetkowych. Ponadto, pozwany nie wykazał, czy ewentualne rozmowy stron dotyczyły właśnie faktur wymienionych w pozwie, skoro faktury te w całości zaksięgował i nigdy nie zgłaszał powodowi zastrzeżeń co do ich treści. Sąd Rejonowy prawidłowo przy tym ocenił zeznania świadków T. K. i M. G., którzy nie potwierdzili uzgodnień stron co do wzajemnych ustępstw. Tym bardziej, że św. (...) zeznał, iż ze strony powoda nie było żadnego ustępstwa (k-94). O takich ustaleniach zeznał jedynie św. Z. M., jednakże Sąd Okręgowy podziela w tym miejscu ocenę jego zeznań dokonaną przez Sąd Rejonowy, nie dopatrując się naruszenia przez sąd pierwszej instancji przy tej ocenie art. 233 k.p.c.

Podnoszona natomiast przez pozwanego kwestia dostarczenia mu przez powoda wadliwego towaru nie pozostaje w bezpośrednim związku z roszczeniem powoda, skoro pozwany w postępowaniu przed Sądem Rejonowym nie podniósł zarzutów procesowych np. zarzutu potrącenia z wierzytelnością powoda własnej wierzytelności odszkodowawczej. Nadmienić też należy, że pozwany w końcowej części uzasadnienia apelacji, podniósł okoliczność niedostarczenia przez powoda towaru zgodnego z umową i ponownie zakwestionował zasadność naliczania w związku z tym przez powoda odsetek. Stwierdzić jednak należy, że pozwany zapłacił przecież za ten towar, tyle że z opóźnieniem, a ponadto,

w sprzeciwie od nakazu zapłaty stwierdził, że „po zgłoszonej przez pozwanego reklamacji kilkakrotnym ponagleniu, powód dostarczył mu towar zgodny z umową” (k-30).

Mając zatem na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł. stanowiącą koszty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego przed sądem II instancji.